

*Ali Cebenoyan'a,
o küçük meleğin güzel anısına...*

SALİHA

Islak bir köpek gibi silkinerek uyandım. Üstüm açık kalmış olmalı. Gözümü açmakta zorlanıyorum. Işık, pencereden değil de yukarıdan, tavandan girip tam yüzüme vuruyor. Kolumla gözlerimi örtüyorum. Uyku devam etsin istiyorum. “Hey,” diye sesleniyorum, “ne olur biri kapasın şu perdeyi.” Cevap veren yok.

Zorla gözlerimi aralıyorum. Tepemde, tavan yerine gökyüzü var. Mavi, berrak bir gökyüzü evin çatısı olmuş. Birkaç bulut nazlı nazlı salınarak güneşten uzaklaşıyor. En küçüğü, ihtiyar bir kadın suratına benziyor. Nenenin ölmeden önceki haline.

Bunu hatırlayınca telaşlanıyorum birden, ölüp ölmediğimi merak ediyorum. Bir doğrulsam, anlayacağım. Dirseklerimden güç alıp önce başımı, sonra yavaş yavaş bedenimi kaldırıyorum.

Bir yıkıntının içindeyim. Tavan çökmüş. Duvarlardan bazıları yarıya kadar yıkılmış. Mavi badanalı odamdan geriye kalanı tanıyorum. Yerdeki, toz toprağa bulanmış döşeğimi de... Burası bizim ev. Ben uyurken bir şey olmuş. Üstümüzden bir felaket geçmiş, evle birlikte içindekileri de silip süpürmüş. Ortalıkta kimse görünmüyor.

Bir kere daha bağıyorum. Ev yerinde duruyormuş da içeriden biri bana cevap verecekmiş gibi. Oysa odalar yok artık. Duvarlar arkasını görebileceğim kadar alçalmış. Aralarında, üst üste vurulmuş badanalarla kalınlaşmış sıvaların yaladığı tuğlalar var. Renkleri hatırlıyorum. Sarı renkliyen Güldal Abla gelmişti; eflatun, babamın ameliyat olduğu yıl; yeşil, büyük ablamın evlendiği zamanlar. Her renk bir tarihe denk geliyor. Evimizin tarihi bu renklerde saklı.

Artık bir eve benzemeyen evin içinde dolaşıyorum. Kapılarla pencerelerin bazıları sökülmüş. Kalanların camları kırık, kolları yerinde değil. Etraftaki evlerin hepsi bizimkine benziyor. Dev bir dozer gelip sanki bütün sokağın üzerinden geçmiş, yerle bir etmiş.

Bunun bir rüya olduğunu düşünüyorum. Dahası, rüyanın içinde rüya olduğundan eminim. Yüzümü yıkar sam her şey biraz daha gerçeğe dönecekmiş gibi geliyor. Banyonun olduğu yere gidiyorum. Parçalanmış lavaboda musluk yok. Pash su boruları, kırılmış fayansların arasından geçip duvarda, lavabonun az üstünde bitiyor ama biri musluğu sökü� götürmüş.

Korkuyla evden çıkıyorum. Yıkıntılar arasında dolaşmaya başlıyorum. Sağ tarafta, daha sık olan bina kalıntılarının arasında, önce rüzgârda savrulan siyah torba sandığım bir karaltı görüyorum. Titrek titrek yıkıntının içinde dolaşıyor. Yaklaştıkça, bir köpeğe benzetiyorum onu. Başını süprüntülerin arasına sokup uzun süre kokluyor. Karnı aç belli ki. Beni görünce, ağzını açıp dişlerini gösteriyor. Sipsivri dişleri ve benekli kürküyle bir köpek olmadığı kesin. Aklımdan leş yiyen hayvan görüntüleri geçiyor. Bir sırtlan olduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç sırtlan görmediğim halde, neredeyse şüphem yok bir sırtlan olduğundan. Karşılıklı durmuş birbirimizi kolluyoruz. Sonunda, uzaklaşıp gözden kayboluyor.

Az ötede, naylon gerilmiş bir pencere var. Oraya doğru yürüyorum. Ayağıma telaşlı bir kaçıştan ya da acele bir göçten artakalan eşya ölüleri takılıyor. Boş çekmeceleler, dolap kapıları, eski giysiler, solmuş plastik leğenler, pabuç tekleri, bacağı kopmuş oyuncak bebekler, tence-re kapakları, soba boruları, tekerleksiz bir bebek arabası ve daha yüzlerce hayat artığı yerde yatıyor.

Naylon camdan içeri bakıyorum. İki inşaat işçisi, tutuşturdukları gazeteleri teneke bir çöp varilinin içine atıyor. Neden sonra, onları seyrettiğimi fark ediyor, içeri çağırıyorlar beni. Giriyorum. Biri çok uzun boylu, öbürü onun omuzuna güclükle erişiyor. İçerinin yalnızca kâğıt aleviyle yalınlanan loşluğunda, başka bir dünyaya ait gibi görünüyorlar. Varlığıma aldırmdan gazeteleri

yırtıp yırtıp varile atıyor, ateşi canlı tutmaya devam ediyorlar.

“Burada ne oldu?” diyorum.

“İnşaat başlayacak,” diyor ikisi bir ağızdan. “Dozerlerle kamyonları bekliyoruz, neredeyse gelirler.”

Ateşe yaklaşıyorum.

“Ne inşaatı?”

Yüzüme tuhaf tuhaf bakıyorlar.

“Hem senin buraya girmen yasak. Burası inşaat alanı.”

Elimle bir daire çizerek etraftaki evleri gösteriyorum.

“Herkes nereye gitti?”

Omuz silkip yaptıkları işe geri dönüyorlar.

“Babama sor.”

Babam, vaktiyle dedemin mezarına iki kök gül dikmiş. O zaman nenem, “Bir gün ölürsem mezarımın üstünde gül mül istemem ben, bahçedeki şu incirin bir dalını getir dik,” demiş. “İncir arsızdır, tutar. Onun ballı meyvesi üstüme düştükçe ben de yattığım yerde huzura ereyim.”

Nenemin, üstçenesinde kalan birkaç dişiyile ölünceye kadar ağzını şapırdatarak yediği inciri babam, nenemin mezarına üç kere dikti. İncir dalı ancak üçüncüde tuttu, büyüdü, fidan oldu. Nenem gerçekten mezarının üstünde bir ağaç olsun istedi mi, yoksa bu, babamın uydurduğu bir şey miydi, bilmiyorum. Ben uyumadan önce babama en son bunu sordum.

“Baba, nenem sahi bunu istedi mi?”

O da bana kederle bakıp şöyle dedi:

“Geçmişte olanları değiştirmek çok kolaydır. Sen nasıl hatırlamak istiyorsan geçmiş odur.”

Adamlara yalvarır gibi soruyorum:

“Ben, bu enkazdan nasıl çıkacağım?”

“Ah,” diyor ikisi bir ağızdan, “bu güzel kalıntıları mı diyorsun? Bütün o odalardan, mutfaklardan, banyolardan, çatı oluklarından hayatımıza akan saçmalıklar, yalanlar, kötülükler... Sen buna enkaz mı diyorsun, bu güzel cehenneme?”

“Babamı bulmalıyım!”

Uzun boylu olanı, yüzünde şeytani bir gülümsemeye, “Bence git yat,” diyor. “Belki başka bir rüyada bulursun babanı.”

Öbürü pis pis sırtıyor. Yüzlerindeki ifade az önce karşılaştığım sırtlandan daha korkutucu.

Eskiden evimiz olan yere dönüyorum. Hava iyice kararmış. Odamın baktığı duvarın önündeki incirin dibine oturuyorum. Birisi gelip dünyayı ters çevirmiş sanki. Her şeyle birlikte benim içimdekiler de boşalmış. Başımı gökyüzüne kaldırıyorum. Ay, gerçek olamayacak kadar güzel. O zaman bunun bir rüya olduğuna iyice emin oluyorum. Bulutlar, ayın etrafında bir kement oluşturmuş, giderek daralıyor. O kapanan boşlukta, ay az sonra ince bir boyundan koparılmış baş gibi, gökyüzünün sonsuzluğuna yuvarlanıp kaybolacak. Gökte kazara ası-